

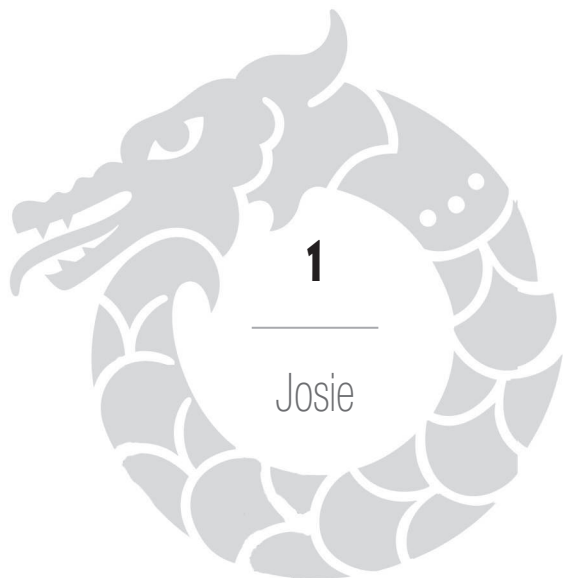
JENNIFER L.
ARMENTROUT

PUTEREA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 2 ❧

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS
—2018—

O ATINGERE CA de fulg pe braț și pe coapsă. A trecut o clipă până să mă trezesc din somnul profund. O apăsare caldă pe spatele meu mi-a provocat fiori pe șira spinării.

Doar pe jumătate trează, am zâmbit și am deschis ochii. Camera era învăluită într-o lumină slabă, care îmi spunea că era prea devreme să mă ridic din pat.

Buze care îmi atingeau punctul acela sensibil de pe gât, chiar sub locul unde se simte pulsul, și o altă serie de fiori a început să-mi danseze pe piele. Mușchii abdomenului mi s-au contractat.

Din nou sărutul, de data asta chiar pe pulsul meu, iar degetele de la picioare mi s-au strâns.

Era mult prea devreme, dar cine s-ar putea supăra când e trezit așa? Eu una nu. Dacă tot restul vieții mele aș fi deșteptată în felul acesta, aș fi o fată fericită. Extrem de fericită.

M-am întors încet pe spate, iar zâmbetul meu somnoros a înțepenit când privirea a descoperit niște irisuri de obsidian, de un negru intens. *Ce naiba?* Confuzia a fost iute înlocuită de o

groază care îmi îngheța fiecare celulă, pătrunzând până în oase și în țesuturi.

O, nu!

Inima mi-a tresărit în piept și a început să bată așa de tare, încât aveam impresia că o să iasă de acolo și o să o ia la fugă prin cameră.

Un titan stătea aplecat deasupra mea, cu buzele răutăcioase schițând un zâmbet crud, răzbunător.

— Te voi găsi când te vei aștepta mai puțin, mi-a spus el cu o voce sufocantă ca un fum înecăcios. Voi fi mereu pe urmele tale! Nu e nicio...

Am sărit în sus, cu o mână în față, gata pentru o lovitură în gât, care, cel mai probabil, nu ar fi avut cine știe ce eficiență. Am deschis gura să țip, dar nu a ieșit niciun sunet și, dintr-odată, înaintea mea nu mai era nimeni. Nimeni.

Niciun titan.

Am rămas în fund o vreme și m-am holbat la spațiul gol din fața mea, cu inima bubuind. M-am uitat cu atenție prin dormitorul întunecat și nu am găsit niciun semn că titanul cel periculos și înfricoșător ar mai fi pe acolo. Totul era exact așa cum fusese înainte de a adormi în acea noapte de duminică. Televizorul din fața patului, închis. Draperiile de la mica fereastră de lângă baie, puțin trase, iar pe acolo vedeam lumina de un albastru palid a zorilor care se revărsau peste Black Hills, aria protejată de pădure din mijlocul regiunii Northern Hills din Dakota de Sud.

Noua mea locuință.

Care, într-un fel, semăna cu vechea mea locuință, Universitatea Radford. Numai că universitatea asta părea desprinsă fix din Grecia, de pe vremea în care lumea venera plină de râvnă zeii. Iar eu eram înconjurată de creaturi mitice, și nu de douăzeci

și ceva de dihanii a căror putere măreață conta în executarea de misiuni în stare de mahmureală și cu odihnă minimă.

Corecție. Și *eu* eram, de fapt, o creatură mitică, iar studenții de la Universitatea Covenant nu erau așa de diferiți de studenții muritori. În afară de faptul că erau descendenți ai zeilor și de toată povestea asta de acum, cu omorâtul între ei.

Dar nu era niciun titan psihopat care să dea târcoale prin camera mea întunecată, gata să se hrănească din mine până când aş ajunge doar o carcasă goală, după care să facă și celelalte chestii scârboase și oribile de care am...

Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

Am respirat adânc, am închis ochii și mi-am trecut palma peste frunte. Era doar un vis, un vis idiot. Titanii nu aveau cum să pătrundă în universitate. Existau scuturi care să îi țină la distanță. Umbrele puteau intra, dar preferam să înfrunt o sută de suflete evadate din Tartar, decât să mai văd o dată fața vreunui titan sau a lui Hyperion.

Nu aveam idee cine era bărbatul pe care îl visasem, dar știam foarte bine că era titan.

— Josie? s-a auzit o voce răgușită de somn, în care se simțea un ușor accent. Ce faci?

Pulsul mi-a luat-o din nou la galop, dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv; m-am întors și m-am uitat la cel care era, probabil, cel mai sexy bărbat în viață.

Seth Dio – oricum s-ar scrie sau s-ar pronunța numele lui de familie – stătea pe o parte. Pilota subțire i se înfășurase în jurul coapselor, lăsând să se vadă o mare parte din pielea lui aurie, fermă și brăzdată de șanțulețe.

Seth avea șase rânduri adevărate de pătrățele. Adică nu din alea abia pronunțate sau vizibile numai atunci când își încorda mușchii sau făcea vreo activitate care presupunea efort. Bănuiam

că așa se născuse, un bebeluș cu pătrățele pe abdomen și cu pectorali tari ca piatra, care făcea bicepsii cu biberoanele. Apropo de bicepsii, și ei erau ai naibii de arătoși. Ca și umerii largi și talia subțire. Iar fața lui?

Pe toți zeii!

Era *frumos!* Aproape prea frumos. Ca și cum toate trăsăturile lui fuseseră așezate acolo cu mare grijă, adunate într-o colecție de perfecțiune – și chiar așa fuseseră. Pomeți înalți și înguști, buze pline și senzuale care te făceau să te pierzi în contemplare. Să visezi la ele. Mă rog, să ai fantezii cu ele. Nasul drept, perfect, iar ochii... Aveau cea mai uimitoare nuanță de ocru și erau încadrați de gene negre și dese. Sprâncenele arcuite erau ceva mai închise la culoare decât părul blond, pe care și-l tăiasse de curând. Încă nu mă obișnuisem cu el tuns. Părul lui fin era scurt în părți și mai lung în vârful capului; uneori stătea aranjat, alteori era ciufulit. Îmi plăcea să-mi trec degetele prin lateral, ca să simt în palmă gădilătura firelor mai scurte.

În general, îmi plăcea să-l ating pe Seth, pur și simplu.

Câteodată mă întrebam cum de ajunsese în patul meu. Adică, normal, era acolo fiindcă eu îl invitaseam și îl voiam acolo, dar nu cred că eram genul de fată la care s-ar gândi cineva că ar fi cu el. Nu eram așa de grozavă. Obiectiv vorbind. Doar un metru șaptezeci și cam tot timpul haotică. Pe la 1500, sau cam așa ceva, șoldurile mele n-ar fi fost deloc apreciate, căci atunci erau în vogă cele largi, bune pentru născut copii, și nici coapsele mele nu cred că ar fi fost sau ar putea să fie vreodată la modă. Din câte se părea, niciun fel de sport – kickboxing, lupte, alergări, antrenament defensiv sau ofensiv – nu reușea să-mi întărească abdomenul sau să-mi modeleze talia. Nu eram nici slabă, nici zveltă, nici grațioasă sau delicată. Eram gălăgioasă, uneori de-a dreptul enervantă, și vorbeam întruna.

Dar Seth mă plăcea. Spunea că eram *salvarea* lui.

Iar eu îl plăceam pe el.

Enorm!

În plus, făceam parte dintre semizei, eram fiica lui Apollo, cam așa stăteau lucrurile.

Seth era Apollyon, rezultatul încrucișării dintre sângele pur și sângele impur, creat de recent decedatul Ares, iar eu ajunseseam de-acum să-mi ating limitele puterilor, după ce descoperisem care era treaba cu ele.

A mijit ochii de culoarea chihlimbarului, care străluceau ca două nestemate.

— Ești trează? Sau suferi cumva de vreun soi ciudat de somnambulism?

Am zâmbit ușor.

— Sunt trează.

— Deci...

S-a așezat pe spate, și-a pus mâna sub cap, iar eu am rămas câteva secunde captivată de felul în care bicepșii lui s-au mișcat pe sub piele.

— Stai așa și te uiți la mine cum dorm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

— Cam așa pare.

— De fapt, stăteam așa și mă uitam la perete, înainte să mă întrerupi tu.

Și-a mișcat cealaltă mână, așezând-o pe abdomenul plat. Din unghiul din care priveam, părea că era gol pe sub pătură, dar, din păcate, nu era.

— Nu că ar fi ciudat sau ceva.

— În fine, am spus, aranjându-mi breteluța maioului. Tu ești ăla ciudat.

Colțurile buzelor lui s-au ridicat.

— Iar tu ești sexy.

Mi-am dat iar ochii peste cap, dar eram încântată la culme. El a lăsat capul într-o parte.

— Un vis?

Senzația caldă și plăcută a complimentului s-a risipit și am dat din cap.

— Ești OK?

— Da. N-am nimic.

Mi-am dres glasul și mi-am dat părul pe spate.

— Doar un vis ciudat.

El mă studia în tăcere, cu o privire atentă. Nu era primul coșmar pe care îl aveam după turul de forță cu titanul. Și nu cu orice titan. Cu Hyperion însuși. Ființa divină pe care tatăl meu o băgase în pământ cu mii de ani în urmă și care acum scăpase și era chitită să se răzbune. Reușisem cumva să-l trimit la plimbare după ce mi se descătușaseră puterile de semizeu, dar avea să se întoarcă.

Știam asta foarte bine.

El și ceilalți fii ai lui Uranus care scăpaseră aveau să vină până când îi găseam pe cei cinci semizeu și le descătușam puterile pentru ca, în final, împreună, să putem să-i închidem din nou pe titani în Tartar.

Evident, n-aveam nici cea mai vagă idee unde erau ceilalți semizeu și cum i-am putea găsi. Sau cum am putea să-i închidem din nou pe titani în Tartar, definitiv. Apollo nu ne oferise până acum informația asta.

Deși aș fi vrut să fie ultimul meu coșmar, știam că nu va fi așa. Orele alea pe care le petrecusem cu titanul mi se păruseră o veșnicie și am încercat, *din greu* am încercat, să trec peste ele. Probabil că nu mi-ar fi prins rău puțină terapie.

Stai! Oare semizeii pot face terapie? Adică, o exista prin părțile astea vreun psiholog specializat în sănătatea mintală a creaturilor mistice?

Degetele lui Seth mi-au mângâiat delicat brațul, distrăgându-mi atenția. Privirile noastre s-au întâlnit. M-a prins de mijloc și m-a tras în jos, așa că am ajuns jumătate peste el.

O, îmi plăcea ce se întâmpla!

Pieptul lui Seth era cald sub palmele mele, iar el a ridicat mâna cu un gest ferm și mi-a prins câteva șuvițe de păr. Mi le-a dat după ureche și a întârziat puțin, mângâindu-mi obrazul. M-am aplecat spre el și l-am sărutat ușor. Când am ridicat capul, ochii lui străluceau.

— Mi-a plăcut, a șoptit el.

— Și mie.

Apoi mi-am amintit ceva deosebit de important. Nu uitasem, de fapt. Îmi ieșise din minte din cauza coșmarului. Pe buzele mele a apărut un zâmbet larg și cam prostesc.

— Cred că azi o să capeți mai mult.

El mi-a prins ceafa în palmă.

— Cred că ar trebui să capăt mai mult în fiecare zi.

— O să capeți, dar azi e altceva.

Ochii și nările i s-au lărgit puțin și am înțeles că pricepea. A avut o clipă de uimire, fapt care m-a făcut să simt un fel de junghi în piept, pentru că el nu se aștepta să-mi amintesc.

Uneori, Seth nu se aștepta la prea multe.

Am dat încolo tristețea care mă cuprindea de fiecare dată când îmi dădeam seama de asta și l-am sărutat din nou. Și din nou, pentru că voiam să-i demonstrez, simțeam nevoia să-i demonstrez, că avea toate drepturile din lume să se aștepte la mai multe.

— La mulți ani!

— Josie...

Felul acela în care mi-a șoptit numele, cu atâta tandrețe și cu atâta siguranță, mi-a tăiat respirația.

— Deci cum e să ai douăzeci și doi de ani?

El și-a trecut degetele prin părul meu și nu mi-a răspuns imediat.

— E ca și cum ai avea douăzeci și doi de ani.

— Nu pare prea interesant.

El a zâmbit iar.

— Asta fiindcă tu ai încă douăzeci și mai ai, cât? Vreo șase luni până să faci douăzeci și unu?

— Ești un pedofil.

Seth a început să râdă în hohote, apoi a ridicat capul și mi-a sărutat colțul gurii.

— Cred că e prima oară când mi se spune asta.

— Bine.

L-am mângâiat pe piept și am savurat respirația lui accelerată. Îmi plăcea la nebunie că atingerea mea avea efectul ăsta asupra lui.

— Am vrut să-ți iau ceva, dar cei de la Amazon nu livrează și aici, așa că...

Chiar aș fi vrut să-i iau ceva, dar cum nu era chiar prudent să plec, singura mea opțiune era magazinul din campus. Mă îndoiam însă că Seth și-ar dori o cană sau un hanorac cu emblema Universității Covenant. Nu puteam nici măcar să-i pregătesc cina, pentru că nu aveam acces la bucătărie, așa că eram o iubită jalnică.

O iubită.

M-am cutremurat.

Cuvântul acela mi se părea incredibil de nou. Lucios. Incomprehensibil. Presupun că amândoi eram încă în faza în care ne descopeream unul pe celălalt și o luam încet. Încet, ca niște țestoase cu trei picioare. Relația noastră era departe de a

fi perfectă. În drumul nostru existau obstacole pe care majoritatea cuplurilor nu le înfruntau, cum ar fi, de exemplu, faptul că eram urmăriți de niște creaturi nemuritoare.

Sau trecutul lui Seth, care uneori mă tulbura.

Sau posibilitatea ca viitorul lui să se termine brusc. Refuzam să accept, dar încă nu știam prea bine ce aș putea să fac să împiedic acest lucru.

Eram convinsă că neamul tatălui meu voia să-l ucidă.

Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la toate astea.

— Știi ceva? m-a întrebat el.

— Hmmm?

M-a prins de mijloc și cu celălalt braț, m-a așezat pe spate și s-a ridicat peste mine. Greutatea corpului lui îmi înnebunea simțurile, le zăpăcea.

— Deja mi-ai dat destule.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu ți-am dat...

— Mi-ai dat.

A aplecat capul și, când m-a sărutat, gura lui nu avea nimic delicat sau calm.

Seth săruta ca un bărbat care venea după o secetă mare. Sorbea și savura, parcă trăgea din mine fiecare sărut. Era un bărbat care se bucura în voie de sărut, o lua pe drumul cel mai pitoresc și nu se grăbea absolut deloc să ajungă la destinație.

Dar eu chiar îmi doream să ajung la destinația aceea.

Știi tu, eu și cu el, goi amândoi, cu trupurile noastre răsu-cindu-se, cu mine aruncând virginitatea în patru zări.

Seth mi-a prins buza de jos, ceea ce mi-a stârnit un geamăt adânc.

— Mmm, a murmurat el, apoi a urcat cu mâna pe brațul meu și mi-a prins breteluța maioului. Mi-ai oferit sunetul acela.

NICIODATĂ NU MI-AM MAI DORIT să încui o femeie într-o cameră izolată cu titan și păzită de o armată de Gardieni de-ai lui Hades. De fapt, nu e chiar așa. Am mai vrut să fac asta și cu Alex, o dată sau de două ori, lucru cu care Aiden ar fi fost sută la sută de acord.

Dar de data asta era altfel, pentru că acum...

Acum era vorba de Josie.

— De aici înainte vă descurcați și singuri? am întrebat.

Aiden s-a uitat în jos, spre mâna cu care o țineam strâns pe Josie.

— Nu a mai rămas mare lucru de făcut, în afară de...

S-a uitat în jur, încruntat.

— De curățenie.

— Ne descurcăm, a confirmat Alex, uitându-se o clipă la Josie.

Și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Tu ce zici?

Am lăsat capul într-o parte. Pe bune, chiar o întreba asta pe Josie?

— Da.

Josie a dat să plece, apoi s-a oprit. A întins mâna, oferindu-i pumnalul.

— L-am luat de la, ăăă, un Gardian care... nu mai avea nevoie de el. Nu e al meu.

Solos, care se uita dacă un Străjer căzut mai trăia, a ridicat capul.

— Ai ucis cu el un daimon?

Ea s-a uitat în jos, spre armă, apoi a dat din cap, luându-mă prin surprindere.

— Da, am... am ucis cu el un daimon.

— Atunci este al tău, a spus Solos, apoi s-a ridicat și a oftat, ștergându-și mâinile de pantaloni.

— Ah, a șoptit ea, și o clipă am rămas ca prostit la gândul că a reușit săucidă un daimon.

Privind-o, mi-am dat seama din expresia ei că era destul de uimită.

Groaza care îmi strânsese mai devreme stomacul se intensificase parcă. Era ceva de-a dreptul stupid, dar o parte din mine detesta faptul că Josie ucisese un daimon, detesta până și faptul că fusese pusă în situația de a o face. Era al naibii de stupid! Pentru că Josie fusese creată ca o armă. În viitorul ei aveau să fie o mulțime de ucideri.

— Ei, deci asta e...

Am tras-o pe Josie după mine.

— Vorbim mai târziu, copii!

Josie a mormăit ceva în șoaptă când am pornit cu ea de mână.

— Seth, nu e...

— Nu acum!

Vocea mea avea ceva amenințător.

— Nu cred că e bine să vorbesc acum cu tine.

Exclamația ei furioasă s-a auzit foarte bine când am condus-o pe lângă un daimon mort.

— Cred că exagerezi!

— Iar eu cred că nu ai înțeles ce ți-am spus.

A încercat să-și elibereze mâna. Nu a reușit.

— Tu ai înțeles că eu m-am antrenat ca să lupt? Și că sunt semizeu? A, stai, așa e! Nu prea ai fost pe aici ca să știi...

— Pe toți zeii! m-am oprit eu brusc, făcând-o pe Josie să se împiedice.

Am prins-o și de celălalt braț, în încercarea de a o face să-și recapete echilibrul.

— Ai idee ce-am simțit când m-am întors și te-am văzut acolo, cu pumnalul ăla nenorocit în mână?

Ea s-a uitat la mine atent.

— Dar asta e datoria mea...

— Nu-mi pasă.

Și când am spus asta, era perfect adevărat.

— Nu ești pregătită.

I-am dat drumul la braț și i-am arătat cu mâna măcelul din jur.

— Puteai să pățești ceva. Mai rău, putea să fie o capcană și un titan ar fi putut să dea acum iama prin Covenant, iar dacă s-ar mai fi întâmplat asta o dată, eu...

M-am oprit, incapabil să rostesc cuvintele. Când o văzusem, parcă îmi stătuse inima în loc și nici acum nu mi se părea că funcționa tocmai normal.

— Tu, ce?

A inspirat ușor.

— Până la urmă, ce-ți pasă ție? Tu...

— N-ai priceput.

M-am întors și am pornit iar, trăgând-o de mână. Abia după ce am trecut de clădirea principală de la Covenant a vorbit iar.

CÂND AM DESCHIS OCHII, Seth dispăruse, iar eu eram singură în lumina dimineții, culcată pe o parte. M-am uitat fix la ușa închisă, întrebându-mă dacă nu cumva visasem. Era posibil. Aveam niște vise foarte vii când era vorba de el, iar când au început să mi se dezmorească simțurile, totul în jurul meu mi se părea cumva ireal.

M-am uitat în jos, la mine.

Având în vedere că eram goală pe sub pătură, m-am convins că nu visasem. Și dacă asta nu m-ar fi convins, umezeala dintre picioare era și ea un indiciu bun.

Dar Seth plecase.

Cu pătura la piept, m-am ridicat în fund și am strâns ușor din ochi, dându-mi picioarele jos de pe canapea. Oare ce făcusem – ce făcuse *el* – pe canapeaua asta? Uau! Eram puțin zguduită.

Hainele mele erau puse teanc pe jos, ca și cum Seth mi le-ar fi împachetat. Ciudat! Mi s-a strâns tare stomacul când am ridicat iar ochii spre ușa bibliotecii.

Te iubesc!

Vocea lui îmi răsuna în minte. Inima a început să-mi bată mai tare. Nu-mi mai spusese asta niciodată, dar puteam să jur că-l auzisem. Era mult prea real, vocea lui era mult prea gravă ca să fie născută de imaginația mea, dar unde era el?

Și oare noaptea trecută ieșise singur din adăpost sau îi dăduse cineva drumul? Dacă fusese altcineva, atunci de ce nu veniseră să mă ia și pe mine? Am închis ochii și am înghițit în sec, pentru că mi-am dat seama că Seth nu fusese eliberat de cineva. Nu după tot ce spusese răzvrătitul și ceilalți. Ei plănuiau să-l cheme pe Hefaistos și erau convinși că Seth era Ucigașul de Zei.

Seth ieșise singur.

Vreau doar să te țin în brațe.

Cu un sentiment apăsător în suflet, mi-am luat hainele de pe jos și m-am îmbrăcat repede cu ele, pentru că nici nu-mi trecea prin cap să umblu prin casa asta înfășurată doar într-o pătură. Mă îndoiam că altcineva în afară de Seth voia să mă vadă așa.

O să vorbim mai târziu.

Promiți?

Promit.

Senzația de amorțeală rece s-a extins. Situația noastră nu fusese deloc clarificată înainte de apariția titanului. Și până acum trebuia să stăm de vorbă, dar în clipa asta devenise imperativ.

După ce m-am îmbrăcat, m-am îndreptat spre ușă și am descoperit că era încuiată. Sentimentul acela apăsător m-a cuprins iar. Am descuiat ușa și am ieșit în holul luminos. Am auzit zgomote la etaj, iar când am făcut un pas, ușa din capătul holului s-a deschis.

A ieșit Alex, care strângea în mâna cu încheieturile albite un pumnal Covenant.

Când am văzut expresia crispată a feței ei, în clipa în care a ieșit pe hol și m-a văzut, a fost ca și cum aș fi nimerit sub o ploaie înghețată de iarnă. Atunci am știut. Am știut, în sufletul meu.

— Unde e? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

Toți mușchii mi s-au încordat. Când a văzut că nu răspundeam, s-a oprit în fața mea.

— Aiden tocmai l-a găsit pe Luke inconștient în camera unde îl țineam pe Seth, iar eu l-am găsit pe Gable în aceeași stare, în sufragerie. Nu dăm de Seth.

— Pe toți zeii! am șoptit și m-am rezemat de perete. Am clătinat încet din cap, iar în clipa aceea am conștientizat ceea ce deja știam. Intensitatea pe care o simțisem în atingerea lui. Gravitatea vocii lui. Motivul pentru care nu a vrut să stăm de vorbă atunci. Felul în care îmi șoptise „te iubesc”.

Pe toți zeii, ce făcuse? Am ridicat capul și i-am întâlnit privirea.

— Nu le-a făcut rău.

Ea a dat scurt din cap.

— Se pare că a pus mâna pe pumnalul lui Solos, cel înmuțat în sânge de Pegas. Nu le-a făcut rău, dar trebuie să-l găsim. Știi unde s-a dus?

M-am dezlipit de perete și am trecut pe lângă ea.

— S-a dus.

— Da.

S-a întors spre mine.

— A...

— A plecat.

Am inspirat, dar aerul s-a blocat și parcă mi-a explodat în gât. Mă durea emoția aceea puternică. Am mai făcut un pas, după care m-am împiedicat, simțind o apăsare puternică în piept.

— Pe toți zeii!

Seth chiar o făcuse.

— Josie?

Alex mi-a pus mâna pe braț.

— Te simți bine?

M-am îndepărtat de ea, m-am întors și m-am îndreptat spre ușa de la intrare. Alex era chiar în spatele meu când am ajuns la ușa și am deschis-o. Am ieșit în grabă pe veranda din piatră, dar m-am oprit brusc după ce m-am uitat pe aleea circulară.

Una dintre mașini dispăruse.

Mâinile mi-au căzut pe lângă corp și am clătinat încet din cap. Chiar plecase! Cum plecase cu mașina, avea un avans de câteva ore față de noi, iar eu mă îndoiam că avea de gând să rămână în sudul Californiei.

— La naiba! am auzit pe cineva.

Deacon? Nu aveam idee când ajunsese aici.

— A luat nenorocitul ăla de SUV.

Am simțit că-mi crăpa ceva în piept. M-am răsucit pe călcâie, am intrat din nou în casă și am continuat să merg, deși Alex mă strigase. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie de câteva minute, ca să pot gândi. Aveam nevoie să fiu singură.

Am trecut pe lângă Aiden, pe scară. A spus ceva, dar nici nu am înțeles ce. Am urcat și m-am dus în dormitorul în care ar fi trebuit să stau cu Seth. Pe pilot automat, mi-am scos hainele de pe mine și le-am lăsat acolo unde au căzut, lângă pat. În baie am dat drumul la apa fierbinte și am așteptat până când încăperea s-a umplut de abur. Am deschis ușa de la duș și m-am strecurat sub apa fierbinte, cu mâinile inerte pe lângă corp.

Și am stat acolo o veșnicie, așa mi s-a părut, cu capul aplecat și cu ochii închiși. Am stat acolo până când valul de emoție care îmi urca pe gât a ieșit în sfârșit la iveală și mi-a ars ochii. Au venit iar lacrimile și nu s-au mai oprit. Nu s-au oprit mult timp.

Toate erau vrașițe, iar Seth îmi spusese, în sfârșit, că mă iubea. După care mă părăsise.

*

Atmosfera din sufragerie era tensionată, chiar și după ce Luke explicase că Seth nu îl rănise și că părea chiar că regreta gestul. Același lucru îl spusese și Gable, care, momentan, se refugiasse în camera lui. Dar toate astea nu schimbaseră nimic.

Eu stăteam pe canapea, lângă Alex, și toată lumea își dădea cu părerea ce să facem mai departe. Alex și Aiden voiau să plecăm mai departe în Canada, ca s-o găsim pe fiica Demetrei și să-l lăsăm pe Herc să se descurce cu fugarul Seth, când va reveni. Deacon și Luke nu prea vorbeau, iar mie nu mi-a cerut nimeni părerea.

Asta era bine, probabil, pentru că în cea mai mare parte a zilei fusesem complet amorțită și măcinată de vinovăție. Nu ar fi trebuit să-i las să-l închidă pe Seth în camera aceea, nu singur, cel puțin. Instinctul îmi spusese să rămân cu el, dar ascultasem de ceilalți fără să zic nimic. Era semn de slăbiciune, iar pe Seth îl abandonasem.

Altă mare prostie fusese să-l pocnesc după ce îmi mărturisise ce făcuse. Sigur, merita asta, dar când și-a cerut iertare și m-a întrebat dacă s-a terminat, eu nu am spus nimic. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac acum era să merg înainte. Dar nu fără el. Nu. Niciodată fără el.

Unde ar fi putut să plece, unde s-ar fi putut duce? Mi-am scormonit creierul toată dimineața și toată după-amiaza, agățându-mă de dezlegarea acestui mister ca să nu alunec în vârtejul acela care îmi sfâșia inima. Și eram așa de aproape de asta! Nu voiam decât să mă arunc în pat cu fața în jos și să bocesc până când nu mai rămânea nimic din mine.